

АРИСТИД И АГАВА

ава ■ аристинг и агава ■ аристинг и агава ■ аристинг и агава ■

Слово **А** личи на врх лизалице, врх ципеле, врх оловке, врх копља. Увек је реч о неком врху. И зато је то прво првцато слово азбуке веома поносно јер је врховно. Сви од њега почињу да уче азбуку, нико унатрашке. Али и њему неко дао име. Испричаћу вам причу о томе, мада не тврдим да је то баш тако било, да се баш тако догодило. Зато послушајте причу слова **А** и сами закључите.

Једном давно Аристид пловио Атлантским океаном. Усред океана угледао високу планину и изненадио се. Узео глинену плочицу (претечу данашњег блокчића) и штапић (данашња оловка) и нацртао врх те планине. Онда пожелео да се попне на врх, па цртежу додао једну пречку. Овако: **А**.

– Аха, какво откриће! – рекао задовољно и не слутећи да је у тек откривеној планини открио прво слово азбуке.

(Све се то догађало недалеко од Атлантиде, некада чувене земље у којој је толико тога пронађено али заувек изгубљено. Наиме, верује се да је та земља потонула, а заједно са њом и многе тајне и проналасци. Једино је некако остала ова прича о постанку слова А, мада многи сумњају у њену истинитост.)

Баш тада, да се вратимо Аристиду и његовом глиненом блокчету, броду се пришуњала алава ајкула Агава и вирнула у његов цртеж.

– А, појешћу га! Како је само слadak! – рекла ајкула Агава и толико отворила чељуст као да ће цео брод прогутати.

Аристиду било жао брода па узео аван, иситнио глинену плочицу са насликаним словом А и сасуо је алавој ајкули у ждрело не би ли се бар мало заситила.

Ајкула се изненадила, исплазила језик и узвикнула:

– Ах, какав укус! Могу ли добити још мало?
Тако су, веровали или не, настала и мала слова а
баш згодна за посипање речи као алева паприка по
хлебу намазаном машћу.

БАКИНА БАШТА

Слово **Б** слову **А** окренуло леђа. Као да каже: лако је теби, тебе су већ научили. Ставило шаку на чело и броји слова. Мало слово **б** је у свему опонашало велико, мада ни оно није успело да изброји сва слова. То није пошло за руком ни Боривоју, бабином ђаку-прваку, јер то нису учили у школи. Али зато та Боривојева бака уме да прича бајке. Она прича бајке о биљкама из своје баште. У тој ботаничкој башти живи биље звано бабина разбибрига.

БОМБОН-ДРВО рађа бомбоне преко целе године. Гаји се у једном од многобројних бакиних цепова. Довољно је само да завучеш руку и напипаш шуштави омотач. Ако си добар, можеш два-три пута да завучеш руку: дрво ће те увек наградити.

БАКСУЗ-КОРОВ непожељан је улез; ниче и тамо где га не очекујеш. Видљив је понедељком када сви журе на посао, понекад петком или викендом када се

породица спрема за излет а наједном пљусне киша. Већи је баксуз и од црне мачке.

БАЛЕТАНСКА ТРАВА припада кућном позоришту. Обично ниче поред огледала. Најнезгоднија је када се старија сестра спрема за излазак.

БИОСКОПСКА ШУМА: ту се приказују само дрвенаћи. Да бисте упознали ову биљку, потребно је да се што више шетате по свежем ваздуху. Обилазите паркове, шуме, ливаде.

БИБЕРЊАЧА: од њеног се лишћа кија. Добра је за сваку врсту назеба. Чува се у тегли на највишој полици и употребљава према бакином упутству.

БАДАВАЦИЈСКО СЕМЕ: чува се под стакленим звоном. Лако се размножава. Опојно је и примамљиво: ко га једном проба, не може да се одбрани за цео живот.

БАГРЕМ МАСТИЛО је од травки невидљивки. Ко пронађе ту травку не сме да је злоупотребљава. Свако злодело изађе на видело. Боље је не упуштати се у такву работу и манути се њене моћи унапред.

БУНИКЕ: буновне, бајате, брзоплете, безобразне... Бујају у школским учионицама; обично их проналазе наставници изговарајући ону чувену реченицу: да ниси можда јео бунике?

А ту је и неко егзотично биље коме баба не уме да одреди време цветања: КОРЕНЧИЋ БАШ МЕ БРИГА; БАРСКА БЛЕБЕТАЛА; БАРАБАР ЛОЗИЦА; БОБИЧАВА БАРАБЕРИЈА...

Благо Боривоју на овако богатој башти из бакиних прича.

ВИТАМИН ЗА ВЕСЕЉЕ

витами́н за весеље ■ витами́н за весеље ■ витами́н за весеље ■

Слово **В** је сасвим задовољно својим положајем у азбучном реду.

– Трећа срећа! Трећа срећа! – весело поцупкује као да жели да полети.

И заиста, кад бисмо слово **В** прецртали као у огледалу, добили бисмо лептира. (*Покушај и ши, није шишко, видећеш.*) Али слово **В** је само пола лептира и зато никуда није одлетело. Понекад се нађе, додуше, на крилима ветрењаче, тек да се провоза. А такве вожње су заиста забавне. Ветар враголан иде право, па окрене лево, па се врати, па укруг. Баш је весело. Слово **В** се окреће на крилима ветрењаче као на каквом рингишпилу.

Мало писано слово **в** је било још задовољније. Стално је певушило и зато је од њега касније настао виолински кључ. Без њега би било тешко свирати на виолини, виоли, виолончелу или каквом другом ин-

струменту. А њега су изумели вилењаци, један веома обдарен народ. Они се по цели дан играју, певају и свирају. Омиљена забава су им ватромети, вртешке и вашари. У тој маленој земљи вечног весеља влада принц Веселко и принцеза Веселка. Изабрани су за владаре зато што су најбољи у ваљању од смеха. Они су у све вилењачке школе увели нову дисциплину. Ђаци не добијају оцене из примерног владања, него из највраголастијих враголија. У тим школама строго је забрањена вика, вриска, варање у игри. На крају године проглашава се највеселији ученик. Неки историчари музике сматрају да су Веселко и Веселка изумели окретну игру за двоје коју су много касније људи назвали – валцер. Додуше, у вилењачким школама уче се и слова. Али свако слово има свој назив. Код њих се, на пример, слово **В** назива витамин за весеље. *(Покушај и ти да свим словима азбуке даш занимљива имена.)*

ГРОЗДАНА, ГЕОРГИНА И ГОРАН

ан ■ гроздана, георгина и горан ■ гроздана, георгина и горан ■

Слово Г је од почетка било гураво, грубо, без икаквих украса. Гордо се надносило над своју судбину четвртог слова азбуке. Мало слово г је гацало за великим. Било је умањена слика и прилика великог слова Г. Али зато нико други није умео боље да исприча причу о девојцици Гроздани, гуски Георгини и дечаку Горану.

Горан живи на почетку, а Гроздана на крају главне улице у граду Голупцу. Већ при првом сусрету су се завадили. Та Гроздана је у целом граду позната по томе што има учену гуску Георгину. Она је, замислите, научила слово Г и сада стално гаче. Горан баш не воли гуске, поготову оне учене, па је одмах покушао да јој ишчупа перо из репа. Настала је таква галама да се орила цела улица. Гроздана грди, Георгина увређено гаче, а Горан гракће као гавран. Зато га је Гроздана прозвала Грактало. А Голупчани